

சகர எழுத்தின் ஒலி

பெரியண்ணன் சந்திரசேகரன்

ச என்ற எழுத்தின் ஒலி என்ன?

இக்காலத்தில் பலரும் அது ஸ (sa) என்பது போல் ஒலிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்கள்.

இதை ஆய்வதற்கு அந்த எழுத்தின் சூழலை மூன்றுவகையாகப் பிரித்து ஆய்கிறோம்.

சொல்லின் இடத்தைப்பொறுத்து: முதல், உயிரிடை, இரட்டிப்பு

சொல்முதல்:

சொல்முதலில் வழங்கும் சகரத்தை ஸகரம்போல் ஒலிப்பது மிகவும் பெருகியுள்ளது. அதனால் அதன் பழைய ஒலிப்பு மறந்துவிடுகிறது. எல்லாருக்குமே பழக்கமான தொடர்: “செக்கச் சிவந்த நிறம்” அங்கே யாரும் “செக்க” என்பதில் சொல்முதலில் உள்ள “செ” கரத்தை ஸெக்க (sekka) என்று ஒலிப்பதில்லை! அதேபோல் “சித்தப்பா”, “சிட்டுக்குருவி”, “சின்னஞ்சிறிய” போன்றவற்றிலும் சிகரம் ஸகரமாக இன்றிச் சகரமாகவே ஒலிப்பதைக் கேட்கிறோம்.

அடுத்தபடி இன்னும் பொதுவான சான்று சகரமுதற்சொற்கள் புணர்ச்சியில் எப்படிப் புணர்கின்றன என்று ஆய்வோம்.

சகரத்தை முதலிற்கொண்ட சொற்கள் வருமொழியாகப் புணரும்பொழுது வல்லினம் இரட்டிக்கும் சூழல்களில் சகரமும் இரட்டிப்பதைப் பாமரவழக்குத் தொடரிலும் உரைநடையிலும் இலக்கியம் எல்லாவற்றிலும் காண்கிறோம். அந்த இரட்டிப்பு ஸகர ஒலியாய் இருந்தால் நிகழாது என்று அறிக.

மேலே கண்ட தொடர்கள்:

“செக்கச் சிவந்த” (செக்க + சிவந்த)

“கரும்புச்சாறு”, “கண்களுக்குச் சொந்தமில்லை”, “சாலச் சிறந்தது”

பழைய இலக்கியத்திலும் சந்தியில் மொழிமுதற் சகரம் இரட்டிப்பதைக் காணலாம்.

கீழே ஒரே பாடலிலேயே (கலித்தொகை: 98: மருதம்) மூன்று இடங்களில் புணர்ச்சியில் சகரம் இரட்டிப்பதைக் காண்கிறோம்:

**வருபுன லாடத் தவிர்ந்தேன் பெரிதென்னைச்
செய்யா மொழிவ தெவன்**

...

**நாணுச் சிறையழித்து நன்பகல் வந்தவிவ்
வியாணர்ப் புதுப்புன லாடினாய் முன்மாலைப்
பாணன் புணையாகப் புக்கு**

...

**ஆர்க்கு ஞெகிழத்தா னன்னீர் நடைதட்பச்
சீர்த்தக வந்த புதுப்புன னின்னைக்கொண்
டீர்த்துய்ப்பக் கண்டா ருளர்**

மேலே செய்யா, சிறை, சீர் ஆகியசொற்களுள் முதலிற்பயிலும் சகரங்கள் ஸகரமாக ஒலித்திருக்கமுடியாதென்பதை யூகிக்கலாம்.

மேலும் மற்ற சந்திகளிலும் சகரத்தின் ஒலியைக் காணலாம்.

பொற்சிலை, கற்சிலை, நற்செயல் போன்றவற்றில் பொன், நல் ஆகிய சொற்களின் ஈற்று கரமாக மாற வருமொழியின் முதலுள்ள சகரம் ஸகரமாக இருந்திருந்தால் முடியாது. ச என்று வலிந்து ஒலித்தால் ஒழிய அது நிகழாது.

தொல்காப்பியத்தின் ஒலிப்பு விதி:

அடுத்து நாம் நேரடியாகவே சகர எழுத்தின் உச்சரிப்பு நெறியைத் தொல்காப்பியம் எழுத்துப்பிறப்பியலில் சொல்வதைக் கண்டால் எல்லா ஐயமும் தீரும்.

“சகாரம் ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்” (தொல்:எழு:பிறப்பியல்:90)

சகாரமும் ஞகாரமும் நாவின் இடைப்பகுதியும் அண்ணத்தின் இடைப்பகுதியும் சேரப் பிறக்கும் என்று சொல்கிறது.

நாக்கின் நடுவும் வாயின் உள்ளூச்சியும் சேர்ந்தால் பிறக்கும் ஒலியை அவரவர்களே முயன்று கேட்டுக்கொள்ளலாம். அது ஸகரவொலியன்று என்பதை அறிக.

ஸகரவொலி பிறப்பது நாவின் நுனி மேற்பல்லின் பின்புறம்பொருந்துவதாற் பிறக்கும்!

எனவே சகரத்தின் ஒலி ஸகரம் என்று என்று அறிக.

இரட்டிப்பு: மேலேயே சகரம் இரட்டிக்கும்பொழுது ஏற்படும் ஒலி ஆய்ந்தது.

அடுத்து, உயிரிடை:

உயிரிடை என்றால் உயிரெழுத்துகளுக்கு இடையே பயிலுதல்.

காட்டாக, “பசை” (ப் + அ + ச் + ஐ), “அசடு”, “விசாலம்” போன்றவற்றில் உயிரெழுத்துகளுக்கு இடையில் சகரம் பயில்கிறது.

அதைப் பலரும் இன்று ஸகரமாக ஒலிப்பர். ஆனால் தொல்காப்பியத்தின் படி அதுவும் இடைநாவும் இடையண்ணமும் பொருந்தி ஒலிப்ப ஒலிக்கும் ஒலியே ஆகும் என்று அறிக.

அதற்குச் சான்று: மற்றைய திராவிட மொழிகளில் சான்று உண்டு. அதற்கு நாம் திராவிடச்சொற்பிறப்பியல் அகராதியை ஆய்வோம்: (Dravidian Etymological Dictionary – (revised – second edition), Burrow and Emeneau, 1984)

DEDR #3821: Ta. paca = to be green ... etc. Ka. **pasi**, **pacce**, **pace**, **pacca**, **paccu**, **paccane** = greenness ... etc.;

அங்கே கன்னடத்தில் பஸி, பச்செ, பசெ, பச்ச, பச்சு என்ற சொற்களில் பசெ என்பது சகர ஒலியொடும் பஸி என்பது ஸகர ஒலியொடும் வழங்குவதைக் காணலாம்.

வெங்கடாஜலம்

மேலும் வெங்கடாசலம் என்னும் சொல் வெங்கடாஜலம் என்று ஜகரவோசையொடு வழங்குவதை ஆய்க: அசலம் அந்தச் சகரம் ஸகரமாக ஒலித்திருந்தால் ஜகரமாக மாறமுடியாது! ஏனெனில் ஜகரமும் இடைநான் அண்ணம் பொருந்தியொலிப்பது! சகரத்திற்கும் ஜகரத்திற்கும் வேறுபாடு ஜகரத்தில் தொண்டை அதிர்வு.

அதுபோலவே சூடு என்பது ஜூடு என்று ஆவதும்.

முடிவுரை:

மேலும் திராவிடமொழிகளில் வல்லினத்தின் ஒலிப்பு மாறினாலும் சொல்மாறவில்லை என்பது நன்கு தெரிந்தது. சூடு என்றாலும் ஜூடு என்றாலும் ஒரேசொல்லே; இங்கே சகரத்தை மூலவொலி (phoneme) என்றும் ஜகரத்தைக் மாற்றொலி அல்லது கிளையொலி(allophone) என்றும் மொழியியலார் வழங்குவர். அதுபோல் பல்லியை balli என்று வடதமிழகத்தார் ஒலிப்பர்; சொல் ஒன்றே. அங்கே பகரம் மூலவொலி. இந்த அமைப்பு மிக வியக்கத்தக்க ஒன்று; இதுவே திராவிட மொழிகள் சிதைவை மிகக்கிக்குறைத்துள்ளது என்று கமிஸ்கவெலெபில் என்னும் செக்குநாட்டு மொழியியலார் கூறுவார் பிரிட்டானிகா

களஞ்சியத்தில். எனவே அது தொல்காப்பியத்திலும் தெளிவாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

எனவே நாம்

1. முதலில் தமிழ்மொழியில் முத்துகளின் உச்சரிப்பைச் சிந்தித்துக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இக்காலத்தில் தவறுகள் பரவியதால் அதை நாம் பொருட்டாகக் கருதாமல் மொழியின் இலக்கணம் இலக்கியம் தொடர்புடைய மொழிகளின் நிலை எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டு செயலாற்றவேண்டும். பயிற்சியில்லாதவர்கள் முதலில் விசாரித்துப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதில் அடங்கியுள்ள மொழியியல் ஆய்வு முறைகளைக் கூர்ந்து கவனித்துத் தாமும் அவற்றைக் கற்க உண்மையிலேயே முயலவேண்டும்.
2. தமிழ்மொழியைச் சிதைக்காமல், மொழியியல் ஆய்வின்படியும் தொல்காப்பியத்தின் நெறியின்படியும் வல்லின எழுத்துகளுக்கு சொல்லின் எல்லா இடத்திலும் ஒரே வடிவத்தைப் புழங்கவேண்டும்.